

סיבה לתקשורת גרועה

הבלוג הזה מתייחס יותר לאלו עם הסגנון (P) או (E), פחות ל-(A)s, ופחות ל-(I)ים.

אנו מלמדים, מאמנים ומקדמים בריאות ארגונית.

מהי בריאות ארגונית?

אינטגרציה היא סימן לבריאות. אין אובדן אנרגיה. המערכת פועלת במלואה. חברה שהתפרקה היא סימן לבריאות ארגונית לקויה. כדי לרפא ארגונים, אנו מאמנים אנשים לשלב מחדש את החברה. הם נקראים מטפלים ארגוניים סימברגטיים™ מוסמכים.

למה אנשים לא משתלבים מחדש בעצמם? למה זה דורש הכשרה ואפילו הסמכה? מה הבעיה?

הבעיה היא שלשילוב בת-קיימא, תרבות של אמון וכבוד הדדי היא חיונית. אבל קשה מאוד לפעול בכבוד הדדי בזמן סכסוך.

אני רואה זוגות צורחים אחד על השני, מדברים בו זמנית, ואז מתלוננים שהם לא מתקשרים טוב.

למה התקשורת הגרועה? יש רבים. אני מציג כאן אחד.

בעברית, כשאנחנו כותבים, אנחנו משתמשים רק בעיצורים. הקורא, דרך השכלה וניסיון, מוסיף את התנועות.

נקודה נוספת: בעברית, לכל מילה יש מקור שמובע בשלושה עיצורים. עיצורים אלו חושפים את מקור המילה, מה שמסייע להסביר את משמעותה.

מצאתי שהמילים העבריות לסבלנות, סובלנות וכאב כוללות את אותם שלושה עיצורים כמו המקור שלהן: SVL. ההבדל טמון בתנועות.

סבלנות היא SaVL.

הסובלנות היא SoVL.

הכאב הוא SeVeL.

כך אני מאמין שהם קשורים.

לכבד ולתקשר עם מישהו שלא מסכים איתך, ולחכות לפתרון שיצא מהדיון, דורש סבלנות.

אבל סבלנות זה לא מספיק.

זה גם דורש להקשיב עד הסוף למה שמיישהו שאתה לא מסכים איתו אומר. זה דורש סובלנות.

ולחיות סבלני וסובלני ולהקשיב למישהו שאתה לא מסכים איתו זה כואב. במיוחד לסגנונות (P) ו-(E). עבור (E)s, הכאב הוא הצורך להקשיב בסבלנות למישהו שאתה לא מסכים איתו. אצל (P)s, הכאב הוא להקשיב למשהו שלא מביא לתוצאות מיידיות.

מנהיג, אם הוא רוצה להיות אינטגרטור, מישהו שיוצר סביבה לימודית ומתרגל כבוד הדדי, כדי להיות כזה, עליו להיות מאומן לספוג כאב ובהתאם לכך להיות סבלני וסובלני.

זה קורה כשאנחנו מכירים בריבונות של הצד השני כשונה. וזה נעשה על ידי סבלנות להקשיב לצד השני עד הסוף, סובלנות למה שאתה שומע ולא לקפוץ מיד להביע את המחלוקות שלך. ותיזהר לא ליפול לתסמונת המשמרת. יתרה מזאת, אל תראה כאב במהלך השיחה

לשם כך נדרשת משמעת עצמית. אין תקשורת טובה בלי משמעת.

הנה דוגמה קצרה לאופן שבו מתודולוגיית הניהול הסימברגטיTM של אדיזס מתמודדת עם זה, כיצד אנו מאמנים אנשים להיות סבלניים, סובלניים ולהתמודד עם כאב.

ברגע שמישהו מתחיל להפריע לאדם אחר שמדבר, האדם המודע והמבוקר יותר בעצמו—גם אם לא מעורב ישירות בדיון—צריך מיד לצעוק, "חוקים קשים!" הצדדים חייבים אז לציית.

חוקים קשיחים: אדם אחד מדבר ואף אחד לא מורשה להפריע. כאשר האדם שמדבר מסיים לדבר, והוא היחיד שיודע מתי הוא מסיים, הוא מעביר את הזכות לדבר לאדם הבא שיושב מימינו. שימו לב, קראו לאדם הראשון מימין גם אם אותו אדם הרים את ידו לדבר אחרון. זה דורש מסוגים (E) ו-(P) להמתין לתורם לדבר. זה מפתח סבלנות. בינתיים, בזמן שהם מחכים לתורם, הם לומדים מאחרים משהו שלא חשבו עליו וזה מגביר את הכבוד ההדדי. על ידי אי התערבות במה שאחרים אומרים, על ידי המתנה לתורם לדבר, ובתהליך ללמוד משהו מאחרים, הם מפתחים סובלנות. ועכשיו הנה איך להפחית כאב.

אי אפשר להפסיק להרגיש כאב להקשיב למישהו שאומר דברים שאתה מאוד לא מסכים איתם. מכיוון שאי אפשר להפסיק להרגיש כאב, עליך ללמוד איך לשלוט בכאב.

אחד משחרר את עצמו מהכאב על ידי הצגת הכאב, דיבור בטון גבוה והפרעת הדיבור של האדם השני.

באדיז אנחנו משחררים את הכאב לא דרך הפה אלא דרך הידיים. בפגישה חייבים להיות עם נייר ועט. תכתוב איך אתה מרגיש בגלל הכאב שיש לך, כמו "אני אפטר את הטיפש הזה מחר, הוא מלא שטויות, איזה רעיון נורא. אלוהים אדירים, אני אהרוג את המנוול הזה." כמו להוציא את כל הרגשות שלך על הנייר אבל אף אחד לא יראה את זה. לעולם אל תשתף את הדף הזה. כשאתה כותב איך שאתה מרגיש אתה משחרר את עצמך ממה שאתה מרגיש. תנסה.

תרשום גם את השאלות, הספקות והמחלוקות שלך לגבי מה שנאמר. ואז הצג רק את השאלות כשאלות. כשאתה מסיים עם השאלות, הצג את הספקות שלך אך גם כשאלות, וכאשר זה מסתיים ייתכן שתציג את המחלוקות שלך. הפעם לא צריכה להיות כשאלה, אלא הצגה המוצגת בשקט ובכבוד.

אם אתה יכול לתקשר בסבלנות. לסבול הבדלים בטיעונים או מסקנות ולהביע את הכאב שלך על הנייר שאף אחד לא יראה בעל פה, לא בעל פה, לכולם להכיר. ייתכן שתקבל תקשורת חיובית ובונה.

בהצלחה.

מקווה שזה עוזר.

רק חושב,
איצ'אק אדיו